messeks mahha teggemisseks hea süddame po-
lest woiks anda; siis tahhan minna se eest
seista, et essimenne seemne moisa polest peab
antama.

Wanna Jago Mihkel. Minna annan
ommast käest üht wakka rukki semet, ja tah-
han sedda ka omma nouga mahhatehha waeste
põllul. — Jummal on tänniui, minno kät-
te waewa önnistand: kuita woiksin ma tem-
male parremast tänno anda, kuid selåbbi, et
ma ka waestele jaggan!

Kui keik külla rahwas need sannad kuulsid,
siis läks se nende süddamest läbbi, ja keik
waatsid üksi silmi ja täis immestellemist
Wanna Jago Mihkli peäle, ja ükski ei
ussaldand suud lahti tehha. Sest tänniui
olli keik rahwas ikka ommas ebbaussus ja
rummalusses arwand, et Mihkel üks pahha
mees piddi ollema, kes kurja kombede ja
noid-

noidmisse läbbi ennesele rikkust olli koggunud.
Sesinnane rummal eksitus olli sest tulnud, et
wanna Jago Mihkel ikka nende seltsist
olli tagganend, sest et ta sedda liajomist kei-
gest süddamest wihkas, ja selle rahwa roppud
römustamissed ja illo ei woind sallida, waid
ikka omma koddo tassaselt ellas, ja ka omma
tallo rahwast koddo piddas, et nemmad kur-
jas seltsis kurjad kombed ei öppiks. — Agga
nüüd et nemmad näggid, kuida Mihkel Jum-
malale auustust andis temma heateggemiste
eest, ja et ta warsi walmis olli, lahke südda-
mega jaggama ja head teggema waestele, nüüd
tulli otsego häbbi nende peäle, nende endise
rummalusse ülle. — Külla wöörmünder
olli essimenne, kes jälle hakkas könnelema.
Ta pakkus Mihklile kät, ja ütles: „Ma
„ollen sulle liga teinud, sest et ma sind ei olle
„tundnud: anna mulle andeks minno eksitust!
„minna ei arwand mitte, et sa ni hea ja lah-
)(„ke

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1792, lk. 17